

մը պէտք մնացած էր և զայն ինչ գրկեր ինչպէս ինչ գրկերէ մայրը, սովորաբար, առանց իր հասկանալի նշաններու, քիչնէն բուն մը կորսնցնելու: Տղան աւուր մէջ հասկայաւորութեամբ ընկեր մը կը տեսնէր, որ զինքը մեծ ձանձարովքներէ կ'ազատէր և որ, առիթը ներկայացած ժամանակ, իրեն հարաջուր կը մտաւորացնէր: Երբ ինչ խաղաղ անոր հետ, զայն թեւեւորուն մէջ կ'առնէր իբր մասն մը, իր միտք ու է սարսուռն չէր զգար և ընտել չէր խորհրդով աշխարհանմանը, պարզեւ թրեղի մօտ չըթեւանէր, որքան կը իջնուարձան զիս ինչ ծիծառէ մը:

(Երբեմն-իկն)

